

Sygn. akt VIII C 3496/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartek Męcina

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

z powództwa E. D. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G.

przeciwko J. K.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego J. K. na rzecz powoda E. D. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G. kwotę 60,16 zł. (sześćdziesiąt złotych szesnaście groszy) z ustawowymi odsetkami, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, od dnia 30 września 2015 r. do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałej części
3. zasądza od powoda E. D. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G. na rzecz pozwanego J. K. kwotę 180 zł. (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 3496/15

UZASADNIENIE

E. D. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz (...) z siedzibą w G., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, w pozwie wniesionym w dniu 30 września 2015 r. skierowanym przeciwko J. K. wniósł o zasądzenie kwoty 962,09 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz obciążenie pozwanego kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że pozwany w dniu 26 lutego 2011 r. zawarł z (...) spółka z o.o. w W. umowę o świadczenie usług. Pozwany nie wywiązał się z warunków powyższej umowy. Na dochodzoną pozwem kwotę składają się 734,49 zł. tytułem należności głównej objętej fakturami VAT, 227,60 zł. tytułem odsetek ustawowych od dnia wymagalności do dnia sporządzenia pozwu. W dniu 20 kwietnia 2015 r. powód nabył wierzycielność objętą pozwem od pierwotnego wierzyciela.

(pozew k. 3-4)

Nakazem zapłaty z dnia 14 października 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 962,09 zł. z ustawowymi odsetkami zgodnie z żądaniem pozwu oraz kwotę 227 zł. tytułem zwrotu kosztów postępowania.

(nakaz zapłaty k. 28)

Sprzeciwem wniesionym w dniu 23 listopada 2015 r. pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. Ponadto pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej, nieudowodnienia istnienia i wysokości roszczenia, przedawnienia roszczenia oraz spełnienia świadczenia przez pozwanego. W zakresie pierwszego zarzutu, braku legitymacji czynnej pozwany wskazał, że strona powodowa załączyła do pozwu wyłącznie zawiadomienie o zmianie wierzyciela. Co do zarzutu nieudowodnienia istnienia i wysokości roszczenia strona pozwana również podniosła, że powód nie sprostął ciężącemu na nim ciężarowi dowodowemu. Odnosząc się do noty obciążeniowej z dnia 14 stycznia 2013 r. pełnomocnik pozwanego podkreślił, że strona powodowa nie załączyła do umowy, regulaminu uprawniającego do naliczenia kary za przedterminowe rozwiązanie umowy o świadczenie usług. Ponadto zdaniem strony pozwanej, dochodzone przez powoda roszczenie uległo przedawnieniu, gdyż zastosowanie znajdzie art. 751 pkt. 1 kc przewidujący 2 letni okres przedawnienia.

(sprzeciw k. 30- 33)

Pismem z dnia 29 grudnia 2015 r. pełnomocnik powoda cofnął powództwo w zakresie kwoty 192,98 zł., a w pozostałej części poparł powództwo, wnosząc o zasądzenie kwoty 769,11 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pisma strona powodowa wyjaśniła, że częściowe cofnięcie powództwa wynika z zasadności podniesionego zarzutu przedawnienia roszczenia. Natomiast roszczenia objęte notą obciążeniową nr (...) i (...) nie uległy przedawnieniu, gdyż zastosowanie znajdzie 3 letni termin przedawnienia. Poza tym pełnomocnik powoda wyjaśnił, że wystawienie powyższych not obciążeniowych wynika z faktu zwrotu przez pozwanego niekompletnego sprzętu po terminie wynikającym z umowy, a także naruszenia warunków promocji i rozwiązania umowy przed terminem w niej określonym. Na koniec powód podniósł, że to pozwany powinien wykazać, że spełnił roszczenie dochodzone pozwem.

(pismo pełn. powoda k. 40- 41)

Postanowieniem z dnia 5 stycznia 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi umorzył postępowanie w zakresie kwoty 192,98 zł.

(postanowienie k. 62)

Na rozprawie w dniu 27 czerwca 2016 r. pełnomocnicy stron nie stawili się.

(protokół rozprawy k. 73)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 lutego 2011 r. J. K. zawarł z (...) spółka z o.o. w W. umowę o świadczenie usług nr (...) na okres 24 miesięcy plus miesiąc aktywacji.

(umowa o świadczenie usług k. 11)

W dniu 16 maja 2012 r. (...) spółka z o.o. w W. wystawił dokument sprzedaży nr (...) na rzecz J. K. na kwotę 54 zł. z terminem zapłaty do dnia 23 maja 2012 r.

(dokument sprzedaży nr (...) k. 19)

W dniu 18 czerwca 2012 r. (...) spółka z o.o. w W. wystawił dokument sprzedaży nr (...) na rzecz J. K. na kwotę 54 zł. z terminem zapłaty do dnia 25 czerwca 2012 r.

(dokument sprzedaży nr (...) k. 17)

W dniu 9 sierpnia 2012 r. (...) spółka z o.o. w W. wystawił dokument sprzedaży nr (...) na rzecz J. K. na kwotę 32,19 zł. z terminem zapłaty do dnia 22 sierpnia 2012 r.

(dokument sprzedaży nr (...) k. 15)

W dniu 14 stycznia 2013 r. (...) spółka z o.o. w W. wystawił notę obciążeniową nr (...) na rzecz J. K. na kwotę 1.544,30 zł., w tym 1.000 zł. tytułem kary za niezwrócony sprzęt, 94,01 zł. tytułem kary za zerwanie umowy w czasie oznaczonym i 450,29 zł. tytułem kary za zerwanie warunków promocji głównej z terminem zapłaty do dnia 31 stycznia 2013 r.

(nota obciążeniowa nr (...) k. 14)

W dniu 24 czerwca 2013 r. (...) spółka z o.o. w W. wystawił notę obciążeniową nr (...) na rzecz J. K. na kwotę 50 zł. z tytułu kary za opóźniony zwrot z terminem zapłaty do dnia 8 lipca 2013 r.

(nota obciążeniowa nr (...) k. 13)

W dniu 20 kwietnia 2015 r. E. D. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz (...) z siedzibą w G. zawarł z (...) spółka z o.o. w W. umowę sprzedaży wierzytelności, w tym wierzytelności przysługującej wobec J. K..

(umowa sprzedaży wierzytelności k. 42- 43, wykaz wierzytelności k. 44)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów załączonych do pozwu, oceniając je jako wiarygodne.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w przeważającej części.

Powód E. D. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz (...) z siedzibą w G. dochodził od pozwanego kwoty 769,11 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Choć powód tego wyraźnie nie wskazał, to na powyższą kwotę składały się 94,01 zł. tytułem kary za zerwanie umowy w czasie oznaczonym i 450,29 zł. tytułem kary za zerwanie warunków promocji głównej, obie kwoty objęte notą obciążeniową nr (...) z dnia 14 stycznia 2013 r. z terminem zapłaty do dnia 31 stycznia 2013 r. oraz 50 zł. z tytułu kary za opóźniony zwrot, objęte notą obciążeniową nr (...) z dnia 24 czerwca 2013 r. z terminem zapłaty do dnia 8 lipca 2013 r., a także skapitalizowane odsetki ustawowe od powyższych kwot. Pozwany nie kwestionował zawarcia z (...) spółka z o.o. w W., umowy o świadczenie usług. Podniósł natomiast cztery zarzuty, braku legitymacji czynnej, nieudowodnienia istnienia i wysokości roszczenia, przedawnienia roszczenia oraz spełnienia świadczenia.

Co do pierwszego zarzutu, braku legitymacji czynnej, po jego zgłoszeniu w sprzeciwie od nakazu zapłaty, strona powodowa złożyła umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 20 kwietnia 2015 r. wraz z załącznikiem obejmującym wierzytelność przysługującą wobec J. K.. W ten sposób powód wykazał, że skutecznie nabył wierzytelność dochodzoną pozwem.

Odnosząc się do zarzutu spełnienia świadczenia, należy powtórzyć za powodem, że jest on w całości nieudowodniony. Niewątpliwie to na pozwanym, zgodnie z treścią art. 6 kc ciążył obowiązek wykazania, że dokonał zapłaty dochodzonych przez powoda kwot. Tymczasem J. K. reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, nie przedstawił żadnego dowodu potwierdzającego spełnienie świadczenia na rzecz powoda.

Również trzeci zarzut zgłoszony przez stronę pozwaną nie zasługuje na uwzględnienie. Pełnomocnik pozwanego twierdził, że roszczenie powoda ulega dwuletniemu okresowi przedawnienia z uwagi na treść art. 751 pkt. 1 kc. W odpowiedzi pełnomocnik powoda wskazał, że do biegu przedawnienia roszczeń objętych pozwem, zastosowanie mają przepisy ogólne kodeksu cywilnego, czyli art. 118 kc przewidujący trzyletni okres przedawnienia. Zgodnie z art. 117 § 2 kc po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. W ocenie Sądu rację w powyższym

zakresie należy przyznać stronie powodowej. Roszczenie objęte pozwem, jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przez pierwotnego wierzyciela, ulega przedawnieniu z upływem 3 lat.

Mając powyższe na uwadze, roszczenie powoda w zakresie kwoty 50 zł. wynikającej z noty obciążeniowej nr (...) wystawionej w dniu 24 czerwca 2013 r. przez (...) spółka z o.o. w W. na rzecz J. K., Sąd uznał za zasadne. Powyższa kwota stanowiła karę z tytułu opóźnionego zwrotu sprzętu. Strona pozwana nie kwestionowała twierdzenia przytoczonego w piśmie powoda z dnia 29 grudnia 2015 r., że roszczenia objęte notą obciążeniową (...) wynika z faktu zwrotu przez pozwanego niekompletnego sprzętu po terminie. Wobec tego Sąd przyjął powyższą okoliczność jako bezsporną. Natomiast możliwość nałożenia kary z tytułu zwrotu sprzętu po terminie wynikała z regulaminu świadczenia usług przedstawionego pozwanemu przy zawarciu umowy o świadczenie usług z dnia 26 lutego 2011 r. Zgodnie z rozdziałem VIII pkt. 12 w razie rozwiązania, wygaśnięcia, lub zakończenia w inny sposób umowy, abonent zobowiązany jest do niezwłocznego zwrotu (...) udostępnionych dekodera, karty dekodującej, z zastrzeżeniem, iż nie może to nastąpić później niż w terminie 14 dni od dnia rozwiązania, wygaśnięcia, lub zakończenia w inny sposób umowy. Z tytułu opóźnienia w wykonaniu tego obowiązku, abonent będzie zobowiązany do uiszczenia na rzecz (...) kary w wysokości określonej w Cenniku. Z kolei Cennik przewidywał karę za nieterminowy zwrot sprzętu po zakończeniu umowy w wysokości właśnie 50 zł., niezależnie od rodzaju dekodera.

Odmienne stanowisko zajmuje Sąd w zakresie roszczeń powoda objętych notą obciążeniową nr (...) wystawioną w dniu 14 stycznia 2013 r. przez (...) spółka z o.o. w W. na rzecz J. K. na kwotę 1.544,30 zł., w tym 1.000 zł. tytułem kary za niezwrócony sprzęt, która nie była objęta przedmiotowym powództwem oraz 94,01 zł. tytułem kary za zerwanie umowy w czasie oznaczonym i 450,29 zł. tytułem kary za zerwanie warunków promocji głównej z terminem zapłaty do dnia 31 stycznia 2013 r. Zgodnie z pkt. 7 Cennika usług świadczonych przez (...) przedstawionego pozwanemu przy zawarciu umowy o świadczenie usług z dnia 26 lutego 2011 r., w przypadku wcześniejszego rozwiązania przez abonenta lub wcześniejszego rozwiązania z przyczyn uzasadniających wcześniejsze rozwiązanie a leżących po stronie abonenta, umowy zawartej na czas oznaczony, abonent zobowiązany jest do zapłaty na rzecz (...) kwoty kary w wysokości udzielonej ulgi, pomniejszonej o proporcjonalną wartość ulgi za okres od dnia zawarcia umowy do dnia dezaktywacji usług.

W powyższej części dotyczącej roszczenia w kwocie 544,30 zł. w ocenie Sądu powód nie wykazał, że przysługuje mu wierzytelność wobec J. K. w dochodzonej wysokości. Z załączonych przez powoda dokumentów w postaci umowy, regulaminu świadczenia usług oraz cennika, nie wynika wartość ulgi jaką pozwany uzyskał przy zawarciu umowy. Ponadto strona powodowa nie wykazała w jakim dniu nastąpiła dezaktywacja usług wobec pozwanego. Tymczasem zgodnie z powołanym powyżej pkt. 7 Cennika usług świadczonych przez (...), wysokość kary jest uzależniona zarówno od wysokości ulgi, jak również od długości okresu czasu liczonego właśnie do dnia dezaktywacji usług. W tym zakresie powód nie sprostął ciężącemu na nim zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężarowi udowodnienia okoliczności faktycznych, z których wywodzi skutki prawne. Zgodnie z powołanym przepisem ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że pozwany powinien zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148), a nie zrobił tego. Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyznowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie

uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148). Wobec nie przedstawienia dowodów potwierdzających wysokość ulgi uzyskanej przez pozwanego oraz daty dezaktywacji usług, powód pozbawił Sąd możliwości dokonania weryfikacji, czy pierwotnemu wierzycielowi przysługiwała wobec pozwanego wierzytelność w dochodzonej pozewm wysokości 544,30 zł. Potrzeba dokonania przez Sąd takich ustaleń była tym bardziej aktualna w przedmiotowym postępowaniu, gdyż pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości oraz zakwestionował powództwo zarówno co do zasady, jak i wysokości.

Poza tym w ocenie Sądu roszczenie powoda w zakresie kwoty 544,30 zł. objętej notą obciążeniową nr (...) powinno podlegać oddaleniu, również z tego powodu, że powyższa kwota stanowi karę umowną zastrzeżoną na wypadek braku spełnienia świadczenia pieniężnego. Zgodnie z treścią przepisu art. 353¹ k.c. strony, zawierające umowę, mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Cytowany przepis jednoznacznie określa granicę swobody umów wskazując, iż ta jest ograniczona w szczególności przepisami ustawy. Takim przepisem jest między innymi art. 483 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody, wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi, przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Cytowany przepis, z uwagi na zawartą w nim normę prawną, jest przepisem bezwzględnie obowiązującym.

Wskazać przy tym należy, że jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, który Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela, przy ocenie charakteru zastrzeżonej kary należy brać pod uwagę charakter prawny zobowiązań, które należą do essentialia negotii, a nie obowiązki pochodne (dodatkowe) nie mające charakteru dominującego, a przez to nie wpływające na charakter zobowiązania strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2000 roku, w sprawie sygn. akt V CKN 171/00, LEX nr 52662). Tym samym to właśnie obowiązki, które można określić mianem podstawowych, decydują o charakterze zobowiązania strony i przesadzają, czy jest to zobowiązanie pieniężne czy też nie. Obowiązki dodatkowe jako niemające podstawowego znaczenia dla zobowiązania stron, tj. nie wpływające na istnienie samego zobowiązania, nie wpływają również na jego charakter.

W przedmiotowej sprawie na podstawie zawartej z pozwanym umowy o świadczenie usług, pierwotny wierzyciel zobowiązał się do świadczenia na rzecz pozwanego określonych usług, natomiast pozwany jako abonent zobowiązany był do opłacania abonamentu i uiszczania należności za inne usługi zgodnie z cennikiem. Taka treść umowy stron pozwala jednoznacznie stwierdzić, iż zobowiązania pozwanego niewątpliwie były od początku zobowiązaniami stricte pieniężnymi,

Zastrzeżenie kar umownych w sytuacji, o której mowa, uznać należy za niedopuszczalne i jako takie w świetle przepisu art. 58 k.c. nieważne. Zgodnie bowiem z treścią art. 58 § 1 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy, jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 2005 roku, sygn. akt V CK 90/05, M. Prawn. 2005/18/874; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1966 roku, sygn. akt III CR 45/66, LEX nr 5962; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 lipca 2005 roku, sygn. akt I ACa 368/05, OSAB 2005/3/3). Podobne stanowisko wielokrotnie zajął Sąd Okręgowy w Łodzi, między innymi w sprawach o sygnaturach III Ca 939/06, III Ca 466/08, III Ca 675/08, III Ca 681/07, III Ca 72/08.

Podnieść nadto należy, że zgodnie z art. 385¹ § 1 i 3 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem, niezgodnione indywidualnie, nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Pozwany jako abonent nie miał rzeczywistego wpływu na treść postanowień umownych, w tym postanowień Regulaminu świadczenia usług. Postanowienia te zostały mu narzucone przez pierwotnego wierzyciela. Postanowienia o karze umownej kształtują prawa i obowiązki pozwanego jako konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, a tym samym nie wiążą pozwanego.

Wobec powyższego powództwo w zakresie kwoty 544,30 zł. z ustawowymi odsetkami za okresy wskazane w pozwie, podlegało oddaleniu.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać odsetek za czas opóźnienia, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Wierzytelność stała się wymagalna od następnego dnia po dniu wskazanym w nocie obciążeniowej, w przypadku uwzględnionej kwoty 50 zł. od dnia 9 lipca 2013 r. W związku z tym Sąd doliczył do kwoty 50 zł. skapitalizowaną kwotę odsetek od kwoty 50 zł. od dnia jej wymagalności, czyli od dnia 9 lipca 2013 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, czyli do dnia 29 września 2015 r., po czym od uzyskanej w ten sposób kwoty 60,16 zasądził odsetki ustawowe zgodnie z żądaniem pozwu, czyli od dnia 30 września 2015 r. do dnia zapłaty.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając powoda, jako stronę przegrywającą niemal w całości, obowiązkiem zwrotu na rzecz pozwanego całości kosztów procesu, gdyż pozwany uległ w procesie tylko w nieznacnej części. Na koszty te złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego (§ 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu DzU z 2002 Nr 163, poz. 1348 z późn. zm) w wysokości 180 zł.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.